

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sărbători Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Zemeiurile luptei noastre pentru pace

Eliberată de glorioasa Armată Sovietică, după 23 August 1944, țara noastră a pornit pe drumul luminos al construirii socialismului. Puterea politică și economia națională aparținând poporului muncitor, care a făurit Republica Populară Română, statul oamenilor muncii dela orașe și sate, producția noastră nu se mai desfășoară la înlămpare, anarhic, ca în economia capitalistă, ci în chip organizat. Primul nostru Plan Cincinal este expresia suvoilui de viață nouă, care s'a sălășluit fermă în toate domeniile de activitate și mărturia cea mai grăitoare a voinței de pace care însufleștește poporul nostru muncitor.

Această voință de pace a Republicii Populare Române, manifestată energic și demn atât în lăuntrul Patriei noastre prin mărețele construcții ale Cincinalului, cât și în afara granițelor ei la congresele partizanilor păcii și la sesiunile Consiliului Mondial al Păcii, se oglindește precis și clar în noua Constituție a Republicii noastre. Capitolul introductiv al ei în al. 6, consfințește solemn și definitiv acest lucru: „Politica externă a Republicii Populare Române este o politică de apărare a păcii, de prietenie și alianță cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și cu țările de democrație populară, o politică de pace și prietenie cu toate popoarele iubitoare de pace”.

Pe plan extern pacea este ridicată astfel la rang de criteriu de selecționare a prietenilor noastre. În fruntea țărilor cu care R. P. R. întreține relații de prietenie și alianță este Uniunea Sovietică, marele bastion al păcii, libertății și independenței popoarelor, care își pune toată neegalabila ei putere întru apărarea păcii. În al doilea rând prietenia noastră se îndreaptă spre țările de democrație populară, care construind cu succes socialismul sprijinesc activ și sincer lupta pentru pace. Suntem apoi prieteni ai tuturor popoarelor iubitoare de pace, care luptă împotriva imperialismului americani-englezi ațățători la război.

Ca cetățeni și ca buni patrioți ai R. P. R., preoții și credincioșii împărtășesc întru totul această politică de pace și prietenie și sunt luptători activi pentru pace.

Dar ca creștini și ca preoți? Mărturisim răspicat că credința noastră creștinească ne mână pe acelaș drum: pacea este un imperativ al vieții creștine. Doctrina creștină — în articulațiile ei teoretice și în aplicațiile ei practice — este o doctrină a păcii. A păcii sufletului împăcat

cu Dumnezeu și a păcii între oameni, între diferitele seminții ale pământului. Mesajul cu care cerul s'a adresat oamenilor, prin solile îngerilor pogoriți deasupra leagănului din Vifleem, a fost un mesaj de pace: „Pe pământ pace, între oameni bună voie” (Luca 2, 14). Biserica îmbrățișează deopotrivă toate popoarele, căci toate sunt egale în fața lui Dumnezeu: „Nu mai este iudeu nici Elin, nu mai este barbar nici scit — căci voi toți una sunteți” (cf. Gal. 3, 28; Col. 3, 11; Rom. 10, 12 ș. a.) Naționalismul șovin și discriminările rasiale sunt respinse categoric de concepția creștină despre valoarea și demnitatea omului și despre egalitatea popoarelor. Credincioșii noștri au respectat întotdeauna pe cei de alt neam și de altă credință, luptând alături de toți oamenii muncii pentru o viață mai bună. Dovadă în acest sens s'au revoluțiile țărănești din Ardeal în care au fost alături țărani muncitori indiferent de națiunea sau religia căreia le aparțineau. Iată de ce, când a răsunat în lume chemarea la lupta pentru pace, oamenii Bisericii au răspuns cu entuziasm la chemarea aceasta. Astăzi noi participăm cu toată hotărârea și în chip organizat la această luptă măreață, cot la cot cu celelalte culle, cu organizațiile de masă, cu toți oamenii muncii, dând urmare tuturor directivelor Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R. Înfățișările Comitetelor de Luptă pentru Pace ale Bisericii ortodoxe române din diferite centre și activitatea desfășurată de clerul nostru în cadrul Comitetelor ai căror membrii sunt, mărturisesc fără nici o îndoială în acest sens.

Ca luptători activi pentru pace din rândurile oamenilor Bisericii am înlăturat dintru început pacifismul pasiv și neputincios de origină burgheză și am înțeles că pacea se impune și se cucerește numai prin lupta activă pentru pace, lupta unită și organizată a oamenilor muncii și că această luptă înseamnă în primul rând muncă avântată pentru întărirea Patriei, pentru bunăstarea poporului muncitor. Întărirea Patriei este o contribuție însemnată la lupta pentru pace, la întărirea lagărului păcii.

Convinși că puternicul front al păcii, în fruntea căruia se află marea Uniune Sovietică, va bara drumul războiului și va impune pacea împotriva uneltitorilor de noui războaie, clerul și credincioșii noștri se angajează să intensifice lupta pentru

Pentru apărarea păcii

Mișcarea mondială a Partizanilor Păcii se întărește pe zi ce trece, pentru că principiile ei de luptă împotriva imperialismului cotorpitor american și a armelor sale de tot felul, sunt tot mai bine înțelese de popoarele iubitoare de pace și independentă.

Astfel, între numeroasele conferințe generale și locale ale partizanilor păcii, se numără și Conferința Interconfesională pentru pace, ținută în Republica Populară Bulgaria, la 5 Octombrie 1952, în Sofia. În fața unei numeroase asistențe și-au spus cuvântul reprezentanții Bisericii ortodoxe, și celei catolice, și evanghelice și ai cultelor neoprotestante. Cu toții au subliniat rolul hotărâtor al mișcării Partizanilor Păcii, în frunte cu Uniunea Sovietică.

În cuvântarea de deschidere I. P. S. Mitropolit Kiril din Plovdiv, președintele Sf. Sinod a subliniat rolul de pace al Bisericii, pentru că pacea este darul lui Dumnezeu, mijlocit prin Mântuitorul Hristos. Deci voința divină este facerea de pace între oameni și în lume. Ca creștini, noi nu putem să ne străduim altfel, decât tocmai pentru această pace, combătând războiul în numele credinței și al principiilor umanitare. Fiind Biserica a lui Hristos, ea urmărește cu aceeași convingere principiile păcii în lume. După ce arată ce înseamnă un război, cu grozăviile lui, Mitropolitul Kiril încheie cu chemarea: „Oamenilor, străduiți-vă întru apărarea păcii!”

Conferința principală a fost ținută de Mitropolitul Climent din Stara-Zagora, sub titlul: „Religia întru apărarea păcii”. Ea era împărțită în următoarele capitole: 1. În fața amenințării din partea imperialismului americani și englezi care înseamnă un nou război; 2. Mișcarea mondială pentru apărarea păcii și locul Bisericii ortodoxe în această mișcare, indicând participarea concretă la toate lucrările; 3. Participarea celorlalte Biserici și culte la lupta pentru pace, în care arată colaborarea cultelor în lupta pentru pace în țările de democrație populară, ca și străduințele sincere ale deconului H. Johnson, ale abatelui J. Boulier și altora din Apus; 4. Necesitatea acordului în străduința comună pentru apărarea păcii, în care caută să convingă și pe apuseni de necesitatea colaborării; 5. Cum se justifică necesitatea colaborării Bisericii la opera păcii în lume, pe baza principiilor evanghelice. Iar în încheiere indică măsurile concrete, care derivă din străduința aceasta pentru pace. (După Narodn Pastir, Nr. 28-9, Sofia 1952).

Prof. M. Șesan

pace, punându-și toate forțele lor în slujba Patriei și a luptei pentru apărarea păcii. Astfel vor contribui și ei la realizarea imperativului înscris pe flamurile marelui Congres al popoarelor ce s'a ținut la Viena în Decembrie: „Pacea poate fi salvată! Pacea trebuie să fie salvată!”

GR. T. M.

Campania agricolă de primăvară

Suntem la începutul campaniei însămânțării de primăvară, de succesul căreia depinde să culegem o recoltă bogată anul acesta. Obținerea unei recolte bogate crează condiții favorabile pentru creșterea salariilor reale ale muncitorilor și funcționarilor și a venitelor țărănimii muncitoare. Ea asigură aprovizionarea la prețuri convenabile a oamenilor muncii și este o însemnată contribuție la întărirea Patriei și la cauza păcii în lume.

Odată pregătirile pentru campania însămânțării terminate, în primele zile de primăvară însămânțările trebuie începute. În privința aceasta o mare însemnatate are respectarea epocilor de însămânțare stabilite de Ministerul Agriculturii. Obținerea unei recolte îmbelșugate atârna nu numai de modul cum însămânțăm, ci și de data la care însămânțăm. Experiența din anii trecuți a dovedit că cele mai bune recolte se dobândesc atunci când se respectă termenele fixate în mod științific de Ministerul Agriculturii. Cu cât însămânțările sunt făcute mai târziu, cu atât recoltele sunt mai slabe. De altfel campania aceasta e o campanie de scurtă durată; fiecare bucată de pământ abia svântată trebuie îndată însămânțată. Munca trebuie făcută la timp și în cea mai mare grabă.

O altă condiție a recoltelor bogate este aplicarea metodelor agrotehnice avansate, respectarea agrominimului. Trebuie folosită din plin bogata experiență a agriculturii sovietice. Aceasta privește îngrășarea ogoarelor, arătura la adâncime reglementară, alegerea și tratarea semințelor, folosirea mașinilor de semănat ș. a. Un mijloc principal pentru mărirea producției îl constituie întovășirile agricole, care arată țărănilor muncitori avantajele deosebite ale muncii mecanizate pe terenuri întinse. Rezultatele de anul trecut ale întovășirilor agricole și ale gospodăriilor agricole colective — care în medie au avut o recoltă cu 25% mai mare decât a gospodăriilor individuale — sunt o dovadă elocventă în acest sens. De aceea trebuie dusă muncă de lămurire între țărani muncitori ca să se întovărească de bună voie și să formeze întovășiri agricole și gospodării agricole colective, pășind astfel pe calea recoltelor îmbelșugate și a unei vieți luminoase.

E vremea în care la țară se mobilizează toate forțele pentru reușita campaniei de însămânțări de primăvară. Preoțimea noastră e îndrumată să susțină munca organelor locale de stat și să ducă muncă de lămurire în sânul credincioșilor pentru realizarea integrală și la timp a planului de însămânțări, aducând astfel contribuția ei la întărirea Patriei și biruința păcii în lume.

La Conferința Unională a Partizanilor Păcii din U.R.S.S., ținută în Decembrie 1952, I. P. S. Patriarh Alexei al Moscovei și al întregii Rusii, a arătat că delegații la Conferință trebuie să dea reprezentanților poporului sovietic la Congresul popoarelor pentru apărarea păcii dela Viena mandatul de a ține sus steagul dragostei de pace a oamenilor sovietici și de a sprijini toate hotărârile menite să apere omenirea de primejdia războiului. În numele Bisericii Ortodoxe Ruse, I. P. S. Patriarh Alexei a chemat pe toți șefii Bisericii, pe conducătorii comunităților religioase, pe toți credincioșii din rândurile tuturor popoarelor, nu numai să continue, ci să și adâncească și să intensifice lupta pentru pace.

La Institutul Teologic Universitar din Sibiu s'a prăznuit în Noembrie 1952 mileniul Bibliotecii Patriarhiei de Alexandria. În cadrul ședinței festive, P. C. Prof. M. Șesan a prezentat istoricul acestei Biblioteci și importanța ei.

Sărbătorirea I. P. S. Patriarh ALEXEI al Moscovei și al întregii Rusii la Institutul Teologic Universitar din Sibiu

În 27 Octombrie 1952, I. P. S. Patriarh Alexei al Moscovei și al întregii Rusii a împlinit venerabila vârstă de 75 ani dintre care 50 ani a muncit în ogorul Bisericii, ca ierodiacon, ieromonah, episcop, arhiepiscop, mitropolit și patriarh (7 ani). Cu această ocazie Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a conferit I. P. S. Sale Drapelul Roșu al Muncii în semn de recunoștință pentru remarcabila lui activitate atât în timpul Marelui Războiu pentru Apărarea Patriei cât și ulterior.

Aniversarea aceasta este prilej de bucurie și pentru Biserica noastră, cu care I. P. S. Sa întreține legături de frățescă dragoste și care vede în I. P. S. Sa pe ierarhul deplin dăruit Bisericii sale și patriotul convins și luptătorul neșovăelnic pentru pace.

Institutul Teologic Universitar din Sibiu a dat glas prețuirii unanime de care se bucură I. P. S. Sa între preoții și credincioșii din Ardeal, prin festivitatea ce a avut loc în Aula Institutului la 21 Noembrie 1952, orele 11.30.

După un cor bisericesc rusesc, P. C. Rector S. Vlad arată scopul acestei festivități: sărbătorirea a 7 ani de patriarhat, 50 ani de slujire la altarul Domnului și 75 ani de viață a I. P. S. Patriarh Alexei. Amintind legăturile dintre Biserica ardeleană și Biserica ortodoxă Rusă, care ne-a fost întotdeauna ocrotire și ajutor, scoate în lumină faptul că datorită I. P. S. Patriarh Alexei legăturile acestea sunt astăzi foarte strânse. I. P. S. Sa a intrat în legături cu Biserica noastră nu numai prin schimb de scrisori, reviste și cărți, sau prin delegații la diferitele festivități bisericești, ci și prin faptul că ne-a vizitat în persoană, cinstind cu prezența I. P. S. Sale și Mitropolia Sibiului și Institutul nostru Teologic. Vizita aceasta a rămas în inimile noastre ca un eveniment deosebit de important.

De aceea acum luăm și noi parte cu tot sufletul la sărbătorirea Prea Fericitului Patriarh Alexei.

Urmează conferința P. C. Păr. Chiril Pistrui despre viața și activitatea I. P. S. Patriarh Alexei. Conferențiarul arată că în fiecare an la 25 Februarie, odată cu sărbătoarea Sf. Alexei, Biserica ortodoxă rusă cinsteste și pe Întăistătorul ei, Prea Fericitul Patriarh Alexei. Redă apoi datele biografice mai importante: născut la 27 Octombrie 1877 în Moscova, după ce a absolvit liceul și Facultatea de Drept, s'a înscris la Academia Teologică din Moscova, călugărindu-se încă de pe vremea când era în anul II de Teologie (1902). Sfințit diacon, apoi preot (1903), după terminarea teologiei ocupă pe rând diferite funcțiuni bisericești ca: inspector la Seminarul din Pscov (1905), rector al Seminarului din Tula (1906) și al Seminarului din Novgorod (1911), episcop de Tihvin (1913), vicar al Novgorodului, vicar prim al eparhiei Petrogradului (Leningrad), arhiepiscop al Novgorodului (1926), mitropolit de Leningrad (1933) și Patriarh al Moscovei și întregii Rusii (din 2 Februarie 1945).

Trece apoi la caracterizarea activității I. P. S. Sale din care se străvede un ierarh cu vederi largi, iubitor de Biserică și Patrie, un luptător neobosit pentru cauza păcii. În domeniul bisericesc realizările I. P. S. Sale sunt multiple. Astfel I. P. S. Sa a reușit să înlăture dezidențele religioase din sânul Bisericii ortodoxe ruse și a întărit unitatea acestei Biserici. La 9 Martie 1946 avu bucuria să reprimească în sânul Bisericii ortodoxe pe preoții și credincioșii greco-catolici din Ucraina Sudică și Galția, care și-au manifestat această dorință în soborul dela Lvov, condus de preotul Gavril Costelnic. Dar în 1949 reveniră la ortodoxie și preoții și credincioșii greco-catolici din Rusia Subcarpatică. Biserica

ortodoxă rusă se organizează, înființând cursuri de îndrumare preoțească pe lângă eparhii și reorganizând seminariile și academiile teologice unde alegerea candidaților se face după vocație. Viața parohiilor și mănăstirilor progresează.

Totdeauna I. P. S. Sa reușește să aducă sub ascultarea canonică de patriarhia Moscovei și a întregii Rusii comunitățile bisericești ruse de peste hotare. Biserica ortodoxă cehă, reorganizată de I. P. S. Elefterie, exarh al Patriarhiei de Moscova, este declarată în 1951 Biserica ortodoxă autocefală. Deasemenea Biserica ortodoxă polonă (1948).

Legăturile cu celelalte Biserici ortodoxe se întăresc, prin călătoria I. P. S. Sale la Ierusalim, Alexandria, Damasc, în țara noastră, etc. și prin diferitele consfătuiri între Întăistătorii Bisericii ortodoxe autocefale ce au avut loc la Moscova, începând cu cea de anul 1948, când s'a precizat atitudinea ortodoxiei față de diferitele probleme la ordinea zilei, între care: față de Vatican, de mișcarea ecumenică și de lupta pentru pace.

Patriotismul lui ferbinte s'a manifestat în mod deosebit în vremea Marelui Război de Apărare a Patriei. Fiind mitropolit de Leningrad, I. P. S. Sa rămâne în mijlocul turmei Sale în cele 900 de zile ale asediului hitlerist. În aceste zile grele și de eroism colectiv, I. P. S. Sa ajută mângâie, îmbărbătează, fiind mereu alături de popor. El cheamă pe credincioși să reziste, să-și apere pământul sfânt al Patriei împotriva cotorpitorilor fasciști și face apel ca toți să contribuie cu daruri materiale pentru apărarea Patriei. Astfel eparhia Leningradului trimite 500.000 ruble pentru construirea coloanei de tancuri „Dimitrie Donșcoi”. Feiul cum a știut să-și împlinească datoria de ierarh și datoria patriotică a atras asupra persoanei lui dragostea și recunoștința credincioșilor, iar ca răsplată a meritelor lui patriotice a fost cinstit cu decorația „Apărarea Leningradului”. După încheierea războiului I. P. S. Sa conduce Biserica ortodoxă rusă pe drumul colaborării locale cu statul pentru înflorirea Patriei Sovietice și binele poporului muncitor. În special e de remarcat activitatea deosebit de bogată în lupta pentru pace. Aceasta se vede nu numai din cuvântări și pastorale, ci și din inițiativa de a realiza un front unitar al Bisericii ortodoxe în lupta pentru pace și a colabora cu toate cultele în această măreață cauză a omenirii muncitoare. E suficient să amintim în acest sens: Apelul consfăturii panortodoxe din 1948 către creștinii din toată lumea pentru preîntâmpinarea unui nou război și menținerea păcii; aderarea la hotărârile Consiliului Mondial al Păcii în sesiunile dela Stockholm, Praga și Berlin; realizarea colaborării și unității de acțiune cu toate Bisericele ortodoxe în lupta pentru pace; consfățutrea tuturor cultelor din U.R.S.S. pentru intensificarea luptei pentru pace, etc. Astfel că putem spune că Prea Fericitul Patriarh Alexei intrupează și călăuzește lupta pentru pace a Bisericii ortodoxe ruse și a tuturor Bisericii ortodoxe, care sunt active în lupta pentru pace, constituind un front unitar, ce participă cu entuziasm la lupta sutelor de milioane de oameni ai muncii din toată lumea pentru apărarea păcii. Astfel I. P. S. Sa împlinește nu numai imperativul vremilor de azi, ci și lăsamântul Mântuitorului: Pace las vouă (Ioan 14, 27).

Aceasta este vîguroasa personalitate a înalt Prea Sfințitului Patriarh Alexei, care înscrie o nouă epocă glorioasă în viața Bisericii ortodoxe ruse, asemeni lui Petru Movilă.

După un alt imn bisericesc se dă citire următoarei telegramme:

(Continuare în pag 4).

J. P. S. Nicolae sărbătorit la Sibiu

Ziua onomastică a I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a fost sărbătorită de studenții teologi și clerul ortodox din Sibiu cu aceeași dragoste ca și în alți ani.

În prezenta praznicului în cadrul rugăciunii de seara din Capela Institutului Teologic, P. C. Prof. A. Moisiu la meditația despre inima creștină a amintit în cuvinte emoționante inima Ierarhului, care s'a dăruit lui Hristos și Bisericii Sale. După încheierea rugăciunii de seara, studenții teologi au cântat: Condacul și Troparul Sf. Nicolae, iar d. Solovăstru (an. IV) a vorbit în numele lor, arătând grija deosebită a I. P. S. pentru școala teologică și formarea viitorilor preoți, fiind un Părinte bun și pildă de muncă și rugăciune pentru studenții teologi și a mulțumiri pentru părinteasca grijă a Înalțului Ierarh, arătându-i încă mulți ani de fericită și rodnică activitate.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, răspunzând acestei manifestări asigură pe studenții teologi de cele mai calde simfăminte și le spune că esențialul e să-și deschidă sufletul față de Hristos și să adâncească legătura cu El. Această legătură se realizează prin studiul teologic și prin rugăciune. Cunoștințele dobândite pot fi — unele — uitate, dar dragostea de Mântuitorul nostru Iisus Hristos rămâne statornică. Credincioșii așteaptă să primească preoți vrednici. De aceea studenții teologi trebuie să se pregătească temeinic, prin toate mijloacele ce le au la dispoziție, spre a corespunde poruncii lui Hristos și așteptărilor credincioșilor. Ei trebuie să corespundă și împrejurărilor de viață prin care trecem, devenind apostoli activi ai păcii.

În ziua praznicului, în cadrul Sf. Liturghii s'a citit o rugăciune de mulțumire pentru binefacerile ce le-a revărsat Dumnezeu peste I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, și P. C. Prot. A. Nanu a predicat despre viața Sf. Nicolae, aducând totodată omagial clerului și credincioșilor pentru I. P. S. Sa. A urmat o recepție la Reședința mitropolitană, la care au participat consilierii, profesorii dela Institutul Teologic, preoți și credincioși. În numele tuturor vorbește P. S. Teodor, care arată că I. P. S. Sa a făurit o preoție nouă, bazată pe știința teologică, cucernicie, disciplină, morală și caracter moral și orientată în marile probleme pe care le pune viața de azi. Sărbătorirea de azi e îndemn la o muncă mai intensă pe această linie.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, răspunzând, arată că noi suntem unelte trecătoare în planul providenței divine, care călăuzește Biserica. Trebuie numai să înțelegem voia lui Dumnezeu în toate evenimentele și să ne punem în slujba ei. De aceea am zis și zic: dacă am făcut ceva, am făcut ceea ce trebuia să fac. De aceea când privesc peste cei aproape 32 ani de arhipăstorie, mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m'a întărit și călăuzit și clerului și credincioșilor pentru că m'au ajutat. Când ai pe Dumnezeu și dragostea ta de credincioși și a credincioșilor de tine — ai toți factorii necesari spre a săvârși lucrarea la care ești chemat. În toată vremea am avut colaborarea caldă a preoșimii și credincioșilor. Aceasta pentru că problemele, ce a trebuit să le rezolv, au isvorit din sânul credincioșilor, au fost legate de viața lor însăși. Aici e taina ortodoxiei: în legătura strânsă dintre ierarhie și credincioși.

Dar ca să putem realiza tot ce vrea Dumnezeu dela noi, avem nevoie de vremi de pace. Să ne rugăm dar Domnului să ne întărească puterile de luptă pentru pace, pentru mântuirea credincioșilor, ca în vremi de pace să săvârșim lucrul Evanghelistului.

Astfel s'a prăznuit la Sibiu onomastica I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, fiind prilej de adâncire a legăturii sufletești a clerului și credincioșilor și de întărire în lupta pentru mântuire și pentru pace.

M.

Virtuțile preotului

Cucerirea interioară a preotului se face prin virtute. Preotul trebuie să posede toate virtuțile și să le practice în orice clipă, căci folosirea lor zi de zi devine o obișnuință și astfel virtutea se impune singură, fără prea mult efort de voință. Nu este cazul să înșirăm toate virtuțile, căci nu este necesar, deoarece ele sunt știute de toți, însă vom analiza unele principii pe care ni le dau scriitorii cercetați de noi, spre a face posibilă statornicia virtuții. Cu alte cuvinte, vom cerceta acele condițiuni generale care îngăduie ca virtutea să se statornicească în om și ca să nu fie tulburată de nimic și nici să sufere vreo delăsare sau cădere, ci să fie veșnic trează și gata de luptă.

În primul rând, preotul trebuie să aibă o stare continuă de liniște sufletească, să rămână netulburat de supărările pe care i le fac păstoririi. „Supărarea este un amăgitor răutăcios fiindcă tulbură sufletul în așa fel că pentru gândirea liniștită nu mai rămâne absolut nici un loc. Ceeace trebuie a face mai întâi este deci, ca pe cât se poate liniștea sufletească să se facă dispoziție naturală a sufletului prin neîntrerupta obișnuință, prin lupta cu sine și prin statornica hotărâre” (Sf. Ambrozio: I, 21, v. 90). „Dacă, deci mânia ocupă deodată sufletul tău și cu nepresimțită putere se repede asupra ta, atunci nu părăsi locul tău; locul tău însă pe care trebuie să stai este: răbdarea, înțelepciunea, gândirea liniștită, înfrânarea necazului” (id. I, 21, v. 92). Mânia acoperă gândirea și prin faptul că tulbură toată buna chibzuință, ne face să cădem în păcat. Ori cine la o hotărâre în mânie, nu se poate să nu păcătuiască și dacă mai socotim acuzațiile pe care le aducem semenilor noștri, de cele mai multe ori nedrepte, în mânia noastră și ura care îi urmează, înăbușind dragostea, ne vom da seama câtă păgubă aduce bunel statorniciri a virtuților. Suntem ferm convinși că avem toată dreptatea și nu acordăm nici o circumstanță atenuantă celui cu care am venit în conflict acuzându-l de tot răul, iar pe noi văzându-ne complect curați. Contrar acestei porniri greșite, același sfânt părinte, ne învață să luptăm mutând acuzația de pe adversar pe noi înșine, făcând adică invers de cât ceea ce am fi făcut în mod pătimăș. „Când vă mânlați, atunci mânlați-vă pe voi înșivă fiindcă voi sunteți atâtați și atunci nu veți păcătu. Cine adică se mânia pe mânia pe sine însuși, fiindcă se atâță așa de repede, acela încetează de a mai avea mânia pe altul; cine însă voește să arate mânia sa ca îndreptățită, acela mai mult încă se aprinde și cade repede în păcat și vină” (id. I, 21, v. 96). Cu alte cuvinte să te mânii pe propria-ți mânia pentru că te-ai aprins prea repede. „Pentru aceea este cu totul potrivit, ca prin gândirea liniștită prin care se exercitează spiritul, să poarte grija ca să nu se aprindă în atâtare neașteptată, ci având la îndemână rațiunea să fie condus la dansa spre a fi îmblânzit” (id. v. 97). Acesta ar fi primul pas în cucerirea interioară: stăpânirea mănii. Desigur că într'un om care nu se mai tulbură de orice supărare și chiar până la urmă din nimic, pot să locuiască toate virtuțile, el fiind stăpân pe casa lui. Această pace interioară trebuie să se manifeste în afară printr'un echilibru al acțiunilor noastre.

Stăpânirea peste pornirile firești trebuie să o aibă rațiunea și voința. Acestea coordonează acțiunile noastre atât cele interioare cât și cele exterioare. Suntem împinși de a dori anumite lucruri, sau a săvârși anumite fapte; apoi tindem să dăm mai multă importanță anumitor lucruri, pe când pe altele le trecem cu vederea, dovedim prin aceasta, în fața credincioșilor, un desechilibru interior. De aceea rațiunea va trebui să conducă totul în modul cel mai echilibrat.

„În viața de toate zilele să observăm, mai întâi ca puterea de a dori să nu se opună rațiunii, căci numai prin aceasta, acțiunile noastre, conforme cu datoria, pot fi puse în acord cu legea morală generală. Al doilea, trebuie a ține cu tărie, ca unui lucru să nu-i dăm nici mai mare, nici mai mică importanță decât în sine, spre a evita părerea că dăm unui lucru mic prea multă atenție sau că am disprețui un lucru important prin prea mică osteneală. Al treilea este a ține măsura exactă în toate năzuințele și acțiunile și a nu permite nici o îngelăciune cu privire la ordinea adevărată și la oportunitate (Id. I, 24 v. 105).

Acest echilibru exterior dă posibilitatea virtuților să se manifeste, întărindu-se prin aceasta exercitare, după ce li s'a dat posibilitatea de stabilizare prin echilibrul interior.

În toate actele vieții tale să se vadă că ești plin de virtute și nu trebuie să îngădui nici odată răul, sub nici o formă ar fi el săvârșit, căci în felul acesta te faci părtaș făptuitorului. Este un merit al bărbăției să te arăți hotărât în orice împrejurare a vieții. „Lauda bărbăției nu este nicidecum numai în puterile brațului sau ale corpului, ci mai mult în tăria sufletului; și nici nu cere legea tăriei ca să cauzăm nedreptate, ci din contra să o înlăturăm” (Id. I, 26 v. 105).

Al doilea factor care îngăduie virtuților să locuiască în preot este cel expus mai sus și anume: cumpătarea. Ea însăși este o virtute, cardinală, însă prin faptul că pune o regulă atât în manifestările interioare cât și în cele exterioare ale preotului, îi dă acestuia posibilitatea de a face progres pe calea desăvârșirii.

Ispita banului a fost foarte puternică în toate timpurile și a adus mari pagube vieții morale și de aceea Sf. Ap. Pavel o numește începutul tuturor relelor (I Tim. 6, 10). Lupta ei împotriva virtuților este foarte cunoscută. Aceasta mai ales în stăpânirea capitalistă. Preotul nu este scăpat de această ispită. De aceea Sf. Ambrozio ne sfătuiește: „Să nu băgăm în seamă banii, de sgărcente să fugim ca de ciumă, căci slăbește virtutea. Nimic nu este mai opus bărbăției decât a fi învins de dorința de câștig” (o. c. I, 39 v. 103). Iată dar a treia condiție a cuceririi interioare: nelubirea de arginți, căci iubirea de arginți este după cum am văzut o ciumă pentru virtuți.

Aceste condiții fiind îndeplinite se poate ajunge la posedarea tuturor virtuților, la cucerirea deplină a propriului eu. Însă nu trebuie să ne prăpim sau să ne pierdem răbdarea atunci când vedem că osteneala noastră nu este încununată de succes. Drumul virtuții este lung și greu și are multe povârnișuri, multe mărăcinișuri și multe greutăți, așa că să nu ne așteptăm dintr'odată la reușită. De aceea pe lângă cele spuse mai sus „trebuie căutat dacă preotul ar mai fi înzestrat și cu o altă virtute și aceasta este: răbdarea” (Sf. I. Hrisostom III 16 v. 301). Cu drept cuvânt Sf. I. Hrisostom numește răbdarea „liman neînvișor”, unde se odihnește sufletul, deoarece tot cel ce lucrează fără răbdare sau strică sau nu isbutește să aducă nici o roadă, în timp ce cel ce are putere să aștepte lucrând, se va bucura de isbândă. Mântuitorul însuși a arătat că roada se aduce numai prin răbdare, când spune în parabola semănătorului că sămânța care a căzut în pământ bun a rodit însutit, aducând „roade într'u răbdare” (Lc. 8, 15).

Virtutea pentru a fi îndeplinită cere jertfă. Curătenia preotului trebuie să fie permanentă, în tot locul și în orice împrejurare a vieții. Virtuțile trebuie să se confunde cu însăși persoana preotului și când zicem preot să înțelegem un creștin plin de virtute. El să fie atât de curat și atât de sigur de curătenia și nevinovăția lui, încât să poată sta în fața tuturor cu curaj, fără teamă de a fi găsit pătat cu ceva.

Rămâne deci stabilit că în preot trebuie să fie: o deplină liniște sufletească, o cumpătare în toate acțiunile, o totală desinteresare de bunurile materiale și o răbdare fără margini, spre a locui în el toate virtuțile și a le asigura tuturor o desvoltare fericită.

VITRINA CĂRȚII

Alexei, Patriarhul Moscovei și a întregii Rusii: Predici, Cuvântări, Pastorale și Articole. Moscova 1948, p. 248.

Cartea aceasta cuprinde aranjate cronologic articole, predici, cuvântări și pastorale ale I. P. S. Patriarh Alexei din anii 1941—1948. Ea are 16 capitole, în care se tratează despre: „Credincioșii Leningradului în timpul blocadei germane”, „Biserica Ortodoxă Rusă și activitatea ei patriotică în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei”, „Patriarhul Sergheie, Alegerea Mitropolitului Alexei ca Patriarh”, „Revenirea Bisericii ortodoxe ruse din străinătate la sânul Patriarhiei Moscovei”, „Legături cu ierarhii de peste graniță”, „Călătoriile Patriarhului Alexei în țările Orientului ortodox”, „Cuvântări rostite la înscăunări de episcopi, la slujbele dela lavra Troitko Sergheeva, la diferite aniversări, la Academile Teologice și Seminarile Teologice”, „Pastorale, epistole și felicitări de Sfintele Sărbători etc.

Din ea se desprinde activitatea multilaterală desfășurată de I. P. S. Patriarh Alexei pentru Biserica ortodoxă Rusă, pentru unitatea ortodoxiei și pentru Patria Sovietică.

I. P. S. Alexei are o concepție înaltă despre patriarhat și despre episcopat „Patriarhatul — zice I. P. S. Sa — este chipul însușit al lui Hristos”. Sarcina sa este de a păstra în evlavie și sfîntenie turma încredințată lui de Dumnezeu, prin exemplul vieții sale, prin iubire și la nevoie prin severitate. El trebuie să păzească neatinșă învățătura Bisericii, canoanele și tradițiile Ei. El trebuie „să-și dăruiască inima sa pentru turma sa”, contopindu-se cu grijile ei (p. 110—112).

Din acest suflet deplin dăruit Bisericii și credincioșilor a răsărit toată activitatea pentru strângerea legăturilor cu Patriarhatele ortodoxe de pretutindeni, pentru reprimirea schismaticilor și scizioniștilor în sânul Bisericii ortodoxe Ruse, pentru viața bisericească internă. Activitatea de realizare a unui front unitar ortodox în diferite probleme și în special în lupta pentru pace ne este cunoscută. De asemenea aceea de restabilire a unității Bisericii ortodoxe Ruse. Amintim acum activitatea internă a I. P. S. Sale. În privința aceasta I. P. S. Sa dă o atenție deosebită Academilor Teologice și Seminarilor Teologice. Vechea școală bisericească, zice I. P. S. Sa, a fost o școală semi-laică, de castă, cu un studiu rigid, formal, scolastic, care era golit de orice duh religios, majoritatea elevilor ei fiind pătrunsă de un spirit laic monden. Școala teologică din zilele noastre este străină de spiritul de castă, primind pe cei ce simt chemare spre slujba Bisericii. Scopul ei e de a da Bisericii preoți luminați și evlavioși. De aceea științele teologice nu trebuie să aibă numai scopuri științifice, ci și un scop educativ, de formare sufletească a studenților. La acestea se adaugă slujbele și cântările bisericești, care cresc pe studenți într-o atmosferă de evlavie (p. 170—173).

În ce privește viața parohiilor, I. P. S. Sa îndeamnă pe toți la muncă și rugăciune, la dragoste și ajutor reciproc, la viață creștinească intensă, la educație religioasă în familie etc. (p. 159—160). Cere deasemenea înlocuirea mărturisirii în comun cu mărturisirea individuală, pregătirea duhovnicească pentru Sf. Împărtășanie, ordine la Sf. slujbe, cântarea executată pe melodii duhovnicești ș. a.

Cu această lucrare pentru Biserică, I. P. S. Sa împletește în mod armonios lucrarea patriotică. „Biserica — zice I. P. S. Sa — este una cu Patria, îi slujește, colaborează cu Guvernul, îi ajută și răspunde la chemările lui”. Aceasta nu numai „în timpul războiului”, când „Biserica

Rusă a arătat întregii lumi unitatea sa deplină cu Guvernul, ci și acum în opera de construcție pașnică” (p. 240). Astfel I. P. S. Patriarh Alexei la toate aniversările felicită pe Generalissimo I. V. Stalin, arată marile realizări ale regimului sovietic pentru oamenii muncii, îndeamnă pe credincioși să fie cei mai devotați cetățeni ai Patriei și să-și împlinească cu avânt și conștiințiozitate toate datoriile cetățenești, muncind pentru înflorirea Patriei și pentru binele poporului (p. 235—241).

Toate aceste învățături și multe altele, sunt prezentate într-o formă simplă și concisă, într-o limbă cu mireasmă biblică și comunicativă, ca o împărtășire dela sufletul Părintelui la inima credincioșilor. În ea se oglindește viața Bisericii ortodoxe Ruse în ultimii 7 ani. De aceea se recomandă spre citire tuturor doritorilor de a se împărtăși din viața acestei mari Biserici surori și a cunoaște mai bine personalitatea I. P. S. Patriarh Alexei. (După „Glasul Bisericii”).

T. P.

Sărbătorirea I. P. S. Alexei...

(Urmare din pag. 2)

Înalt Prea Sfinției Sale

Prea Fericitului Patriarh

ALEXEI

al Moscovei și întregii Rusii

Moscova

Clerul și credincioșii de sub păstoria Noastră, cum și Noi personal, și Institutul Teologic cu profesorii și studenții împreună cu Rectorul lor, cu inimile înălțate de adâncă stimă și admirație față de Înalt Prea Sfinția Voastră, cu ocaziunea împlinirii vârstei de 75 ani și a rodniciei activității de 50 ani în via Domnului, încununată de cei 7 ani de patriarhat,

Vă roagă să primiți felicitările lor și urări de viață îndelungată și spornică în opera sfântă a înălțării ortodoxiei și poporului, cu vreme de pace statornică și netulburată. Ridicând fierbinți rugăciuni către Părintele ceresc, rămânem ai I. P. S. Voastre cu toată dragostea și devotamentul creștinesc.

Întru mulți fericiți ani!

Sibiu, 23 Noembrie 1952.

NICOLAE,

Mitropolitul Ardealului

† Preotul GHEORGHE CONSTANTIN

La 27 Noembrie 1952 a încetat din viață Preotul Gh. Constantin dela parohia Orașul-Stălin-Stupini.

În vârstă de 64 ani, cu o sănătate slăbită, dar cu multă dragoste de muncă a făcut din preoție o misiune sfântă. A fost demn și s'a impus prin vrednicia muncii sale. Zorile îl găseau de multe ori pe câmpul brăzdat de plug; apoi se întorcea, cu sudoarea pe frunte, la altar, unde slujba lui înălța pe credincioși pentru că isvora dintr'un suflet care bătea cu toată sinceritatea pentru Hristos.

În cei 23 de ani cât a păstorit parohia Stupini a transformat-o într'un port duhovnicesc de unde glăsuie cuvântul lui Dumnezeu.

Serviciul înmormântării a fost săvârșit de un sobor de 15 preoți, iar cuvântul de rămas bun a fost rostit de prot. N. Bârsan.

A fost un slujitor al lui Hristos și un frate pentru toți.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii!

N. B.

„Vrednic este lucrătorul de plata sa”

I Timotei 5, 18

INFORMAȚII

Au fost distinși cu Premiul de Stat al R.P.R. un număr de peste 200 oameni de știință artiști, scriitori, tehnicieni, care au lucrat în domeniul științelor fizico-matematice, chimice, tehnice, agricole, geologice, medicale, istorico-filologice, în domeniul prozei, poeziei, dramaturgiei, muzicii, picturii, sculpturii, arhitecturii, cinematografului, artei teatrale și artei grafice și în domeniul perfecționărilor radicale ale metodelor de producție în anii 1950 și 1951. Aceasta arată marea avânt al creației științifice, tehnice, artistice și literare și prețuirea de care se bucură știința, arta și literatura în regimul de democrație populară.

La alegerile din 30 Noembrie 1952 pentru Marea Adunare Națională, Frontul Democrației Populare a reperat un succes desăvârșit din 10.353.469 cetățeni prezenți la vot, au votat cu candidații F. D. P. 10.233.369 cetățeni adică 98,84% din numărul total al alegătorilor care au luat parte la vot. Aceasta arată unitatea moral-politică a poporului nostru și hotărârea lui de a păși mai departe pe calea construirii socialismului în țara noastră și a luptei pentru pace în întreaga lume. Deputații aleși sunt oameni ai muncii dela orașe și sate, care reprezintă voința și năzuințele celor mai largi mase ale celor ce muncesc. Ei sunt patrioți fidei, lărași și luptători neșovăelnici pentru socialism, pentru Patrie și pace și progres.

Salutând victoria desăvârșită în alegeri al F. D. P., oamenii muncii din țara noastră și au luat noi angajamente în producție pentru realizarea planurilor mărețe pentru care au votat. De aceea alegerile au constituit un punct de plecare spre noi victorii pe drumul construirii socialismului, pe drumul prevederilor împlinirii Planului Cincinal în 4 ani, pe drumul întăririi Patriei și biruinței păcii în lume.

Planul de Stat pe 1953 — an hotărâtor pentru îndeplinirea Planului Cincinal în patru ani — continuând realizările din primul doi ani, prevede sarcini, ce depășesc simțitor prevederile Planului Cincinal, pentru acest an, apropiindu-se de nivelul pre-văzut pentru 1954. Astfel față de 1952 în 1953: producția industrială va atinge un nivel de 124% (în industria mijloacelor de producție chiar 128%), producția agricolă va crește prin lărgirea sectorului socialist, mecanizarea și înzestrarea agriculturii cu mașini agricole (1400 tractoare, 1350 batoze, 1600 secerători-legători 1200 semănători etc.), volumul transporturilor va crește cu 21%, volumul desfacerilor de produse alimentare va crește cu 24,6%; oamenii muncii dela orașe vor primi cu 27% mai multe produse alimentare, iar țărănimea muncitoare cu 24% mai multe produse industriale; venitul național va atinge un nivel de 128%; deasemenea se prevăd investiții mari pentru culturalizarea maselor, apărarea sănătății celor ce muncesc, construirea de locuințe (mai mult decât dublul celor din 1952), asigurarea cadrelor necesare (numărul muncitorilor va crește cu aproape 200.000); productivitatea muncii va crește în industrie cu 14,2%, în agricultură cu 14,4%; o mulțime de uzine și fabrici noi vor intra în funcțiune ș. a.

Realizarea sarcinilor acestui plan creează condițiile împlinirii planului nostru cincinal în patru ani. El este un nou și însemnat pas înainte în construirea socialismului în țara noastră.

Sâmbătă, 29 Noembrie 1952, în Capela Mitropolitană a avut loc parastasul ridicat întru pomenirea Mitropolitului Andrei, în prezența I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, Consilierilor, preoților din Sibiu, profesorilor și studenților Institutului Teologic. La sfârșit P. C. Prof. Dr. Gr. T. Marcu a evocat amintirea apostolului Andrei, pe care-l prăznuim în ziua de 30 Noembrie și a prezentat pe ctitorul Mitropoliei noastre ca pe un adevărat „preot” al Bisericii noastre.